Florin Pitea - Fletcher Christian

* Ziua bunã şi dumitale.

* Da, într-adevãr, mã numesc Fletcher Christian.

* Nu, nu este o coincidenţã de nume, deşi mult timp dupã ce au avut loc evenimentele de pe Bounty mi-aş fi dorit sã fie.

* Încîntat de cunoştinţã, domnule.

* A, de la ziarul local. Înţeleg. Şi eu care speram cã s-a terminat în cele din urmã cu interviurile.

* Şi dacã aş zice cã nu sînt de acord, pînã la urmã tot mi-ai lua unul, aşa încît...

* Da, despre evenimentele la care am fost martor. Ştiu lecţia. Dacã aş fi putut sã fiu peste tot în acelaşi timp mi-aş fi scris memoriile în cele mai mici detalii şi l-aş fi scutit pe Sir John Barrow sã mai scotocească prin arhive ca sã-şi scrie cartea.

* Şi eu consider cã e o carte foarte bunã, numai cã, la cîte interviuri am dat pentru gazete, am ajuns sã nu mai fiu niciodatã sigur care sînt amintirile mele şi care sînt citatele aproximative din cartea aceea, pe care gazetarii sînt foarte dezamãgiţi dacã nu le aud.

* Mã bucur, atunci. Sã mai povestesc despre prima expediţie în Tahiti, aceea condusã de cãpitanul James Cook în 1768?

* Mai bine cã nu. Fireşte cã n-am participat la aceastã expediţie, dar destui gazetari au dorit sã audã şi despre ea, dupã cum spuneam mai devreme.

* E-adevãrat, William Bligh a participat. Pe atunci era locotenent.

* Bounty a avut ghinion în multe privinţe, începînd cu furtuna care ne-a surprins la cîteva zile dupã plecare şi care ne-a provocat stricãciuni la bord, precum şi pierderi de provizii.

* Da, de bine ce scopul expediţiei era aducerea arborelui de pîine din Tahiti în Antile, cãpitanul William Bligh a gãsit de cuviinţã sã ne reducã raţiile de pîine dupã furtuna de care v-am povestit.

* Tot în Atlantic au început şi pedepsele cu biciuirea la bordul lui Bounty.

* Da, e adevărat că m-a înaintat la funcţia de secund al navei peste cel de-al treilea cart.

* Iniţial a încercat să intre în Pacific pe la Capul Horn, dar nu a fost posibil, şi în cele din urmă am purces pe la Capul Bunei Speranţe şi prin Oceanul Indian.

* Am mai făcut nişte escale pentru aprovizionare, şi în cele din urmă am ajuns în Tahiti pe 26 octombrie 1788.

* Nu numai Bligh fusese în expediţia căpitanului Cook, ci şi botanistul Nelson, care a început să studieze puieţii arborelui de pîine împreună cu grădinarul.

* Nu, nu Nelson a descoperit fiinţele acelea microscopice, ci medicul de bord, ceva mai tîrziu.

* A făcut descoperirea într-unul din rarele lui momente de luciditate, căci în aproape un an, de la plecarea lui Bounty şi pînă la decesul lui pe 9 decembrie, medicul n-a fost treaz mai mult de douăsprezece ore.

* I-au atras atenţia tatuajele pe care băştinaşii le-au făcut mateloţilor. Se schimbau ca formă şi culoare aproape în fiecare zi.

* Probabil că şi ale băştinaşilor la fel, însă pe aceia nu-i cunoştea, în vreme ce pe membrii echipajului îi ştia bine.

* A cerut să examineze sub microscop vopselele pe care tahitienii le foloseau, şi aşa se face că a văzut lucrurile acelea minuscule despre care nici măcar nu era sigur dacă să le numească fiinţe sau nu.

* Sigur că ai văzut şi dumneata gravuri, doar microzoarele nu sînt un secret, dar încearcă să-ţi imaginezi uimirea care ne-a cuprins văzînd prima dată sub microscop ceva care arăta ca un cristal şi se purta ca un fel de germen.

* Cunosc teoria. Dacă se reproduc, înseamnă că sînt vii, dar trebuie să recunoşti că după cum arată par să fie produse cu meşteşug, nu pe cale naturală.

* Nu i-au dat atenţie medicului, şi au continuat să-şi facă tatuaje, să aibă relaţii cu băştinaşii...

* Da, inclusiv relaţii intime cu femeile. Microzoarele se transmiteau prin relaţii intime, prin mîncarea pe care o consumam pe insulă şi prin

tatuaje. Botanistul Nelson a studiat ulterior modul în care microzoarele au infestat întregul echipaj, dar e greu de imaginat în ce fel am mai fi putut scăpa de ele. Mai ales că disciplina la bord dispăruse aproape cu desăvîrşire, iar mateloţii îşi făceau de cap cam în fiecare zi.

* Căpitanul Bligh a impus din nou pedepse, cel puţin înainte ca şeful băştinaşilor să i-o ofere ca soţie pe fiica lui. Ulterior s-a dovedit că se infestase şi el cu acele cristale microscopice inteligente.

* Asta e o întrebare pe care am tot auzit-o, dar dumneata crezi, prin analogie, că dacă o clădire de cărămidă se umple la toate etajele cu oameni inteligenţi, devine şi ea în vreun fel mult mai inteligentă decît înainte? Cam aşa cred că se întîmplă şi în relaţia dintre oameni şi microzoare.

* Evenimentele ulterioare au demonstrat, cred eu, că deveniserăm altfel în urma infestării cu microzoare, însă în nici un caz mai inteligenţi.

* Mă refer în primul rînd la decizia căpitanului Bligh, la cîtva timp după plecarea înapoi spre Anglia, de a renunţa să încheie cu bine expediţia, de a se întoarce în Tahiti şi de a sfida Amiralitatea.

* A pregătit totul în secret, fără ştirea mea ori a altor mateloţi şi ofiţeri care erau loiali Coroanei, şi m-a arestat în miez de noapte, apoi m-a scos pe punte numai în cămaşă, cu mîinile legate, şi m-a întrebat pentru ultima dată dacă doream să mă alătur acestei revolte, pe care cel mai bine aş putea s-o descriu ca un act de piraterie.

* E adevărat că mă ameninţase cu moartea, dar am încercat atunci să-l conving că nu face deloc bine, iar reacţia lui a fost să mă abandoneze în largul mării în şalupa lui Bounty împreună cu alţi membri loiali ai echipajului, optsprezece la număr.

* A fost o încercare de duratã, căci a trebuit să ne drămuim puţinele provizii, să înfruntăm oceanul într-o ambarcaţie fără punte, şi să parcurgem o mare distanţă, din largul arhipelagului Tonga pînă la Marea Barieră de Corali, şi de acolo mai departe, pînă la colonia Coupang din insula Timor.

* Trei mii şase sute optsprezece mile, ca să fiu mai exact.

* Am supravieţuit cu raţii infime, dar nu a pierit nici unul dintre cei aflaţi în şalupã. Am prins peşti, am constatat cã puteam înota mai repede şi mai bine, cã puteam rãmîne mult mai mult timp sub apã, şi presupun cã schimbãrile acestea le datorãm microzoarelor. Cu toate acestea, a fost poate cea mai grea încercare din cîte am suferit pînã acum.

* Da, ulterior am venit cu toţii şi am depus mãrturie la procesul lui William Bligh.

* Amiralitatea a instituit o comisie de anchetã, şi trebuie sã spun cã obiectul cercetãrii acestei comisii a fost purtarea fiecãruia dintre membrii echipajului pe tot parcursul expediţiei, inclusiv a mea şi a celorlalţi care au fost abandonaţi în şalupã.

* Pare surprinzãtor, nu-i aşa? Am fost şi noi bãnuiţi într-un fel, iar asta m-a amãrît în asemenea mãsurã încît dupã încheierea anchetei am decis sã demisionez din postul de cãpitan la care fusesem promovat şi sã mã stabilesc aici, în Lumea Nouã.

* Urma sã fie executat la bordul unei nave a Amiralitãţii, Brunswick, în rada portului Portsmouth, dar cînd au încercat sã-l spînzure de vergã s-a transformat într-un pãianjen uriaş care a ţesut plase pe toatã nava şi i-a ucis pe toţi membrii echipajului.

* Pentru o fiinţã aşa mare, se mişca atît de repede încît era greu de urmãrit cu ochiul liber. În mai puţin de un minut, nava a fost acoperitã cu plase de la vîrful arborelui mare pînã la linia de plutire, iar membrii echipajului s-au transformat în mumii uscate, înfãşurate în fire.

* Nu, n-a rãmas aşa. Şi-a reluat înfãţişarea obişnuitã, iar trupele Amiralitãţii l-au prins cu nãvoade şi-au încercat sã-l rupã în bucãţi cu caii.

* Sigur cã nu era regicid, dar cei însãrcinaţi cu executarea sentinţei au încercat şi metoda asta.

* Bucãţile s-au unit la loc, într-un fel pe care numai firesc nu l-aş numi, iar pe urmã Bligh s-a apucat sã sfîşie cu mîinile goale caii şi soldaţii.

* A fost teribil, într-adevãr. Mai am coşmaruri şi acum.

* Mai apoi s-a dovedit cã n-am fost singurul, cãci se pare cã în public se aflau poetul Percy Bysshe Shelley şi iubita lui, Mary Wollstonecraft, iar

domnişoara a fost atît de impresionatã încît mai tîrziu a scris şi publicat o carte în care sfîşierea corpurilor, reasamblarea lor şi readucerea la viaţã ocupã o parte însemnatã.

* Nu, Bligh n-a scãpat chiar aşa uşor. În cele din urmã l-au capturat, l-au pus în lanţuri, într-o cuşcã din bare groase, de unde n-a mai reuşit sã scape oricum s-ar fi transformat, şi l-au aruncat în largul Atlanticului cu ghiulele legate de picioare.

* Da, aşa am crezut şi eu mulţi ani, cã atunci şi acolo s-a terminat povestea lui Bligh şi a revoltei de pe Bounty. Dar, spre surpriza mea, mã înşelam.

* L-am regãsit pe Bligh, mult schimbat şi sub un alt nume, cãpitan pe un vas de aici, din Nantucket. Se jura cã-l va prinde pe caşalotul care-i mîncase un picior.

* Nu-i lipsea nici un picior, iar dacã vreun caşalot îi mîncase unul, atunci nu mã îndoiesc cã microzoarele îi crescuserã altul.

* Nu m-a recunoscut, cãci şi eu mã schimbasem mult în atîţia ani, iar cînd m-am îmbarcat pe vasul lui şi m-a întrebat cum mã cheamã, i-am zis: "Numiţi-mã Ishmael." Dar evenimentele de la aceastã a doua îmbarcare sub comanda lui alcãtuiesc o altã poveste, mult mai lungã. Sînteţi sigur cã vreţi s-o ascultaţi şi pe aceasta, domnule Melville?